

הוכן מתוכנת תורת אמת, מותר להפיץ בכפוף לתנאי רשיון - [CC BY-NC-SA 2.5](#) אסור בשימוש מסחרי

וספרי ויקיטקסט תחת רשיון [GNU Free Doc. License](#) בס"ד - כל הזכויות שמורות (c) ל' פנחס ראובן שליט"א

משנה - תמורה

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק א - משנה א

הכל ממירים, אחד אנשים ואחד נשים [ב]. לא שאדם רשאי להמיר, אלא, שאם המיר, מומר, וסופג את הארבעים [ג]. הכהנים ממירים את שלהם, וישראל ממירים את שלהם. אין הכהנים ממירים לא בחטאת ולא באשם ולא בבכור. אמר רבי יוחנן בן נורי, וכי מפני מה אין ממירים בבכור. אמר לו רבי עקיבא, חטאת ואשם מתנה לכהן, והבכור מתנה לכהן. מה חטאת ואשם אין ממירים בו, אף הבכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן נורי, מה לי אינו ממיר בחטאת ובאשם, שאין זכין בהן בחייהם. תאמר בבכור, שזכין בו בחייו. אמר לו רבי עקיבא, והלא כבר נאמר, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש (ויקרא כז), היכן קדשה חלה עליו, בבית הבעלים, אף תמורתו בבית

פרק א - משנה ב

ממירין מן הבקר על הצאן ומן הצאן על הבקר, מן הכבשים על העזים ומן העזים על הכבשים, מן הזכרים על הנקבות ומן הנקבות על הזכרים, מן התמימים על בעלי מומין ומבעלי מומין על התמימים, שנאמר (שם), לא יחליפנו ולא ימיר אתו טוב ברע או רע בטוב. איזהו טוב ברע, בעלי מומין שקדם הקדשן את מומם. ממירים אחד בשנים ושנים באחד, אחד במאה ומאה באחד [ו]. רבי שמעון אומר, אין ממירים אלא אחד באחד, שנאמר (ויקרא כז), והיה הוא ותמורתו, מה הוא מיחד, אף תמורתו מיחדת:

פרק א - משנה ג

אין ממירין אברים בעברים ולא עברים באברים, ולא אברים ועברים

בְּשִׁלְמִים וְלֹא שְׁלָמִים בָּהֶן. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, מִמִּירִים אֲבָרִין בְּשִׁלְמִים וְלֹא שְׁלָמִים בְּאֲבָרִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא {ז} בְּמִקְדָּשָׁיו, הָאֹמֵר רַגְלָה שֶׁל זֶה עוֹלָה, כְּלָה עוֹלָה, אִף כְּשִׂיאֵמֵר רַגְלָה שֶׁל זֶה תַּחַת זֶה, תְּהֵא כְּלָה תְּמוּרָה תַּחְתֵּיהָ:

פרק א - משנה ד

אִין הַמִּדְמַע מִדְמַע אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן. אִין הַמְּחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן. אִין הַמֵּיִם הַשְּׂאוּבִים פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן:

פרק א - משנה ה

אִין מִי חֲטָאת נַעֲשִׂין מִי חֲטָאת אֶלָּא עִם מֵתוֹן אֶפְרַיִם. אִין בֵּית הַפָּרֶס עוֹשֶׂה בֵּית הַפָּרֶס, וְלֹא תְרוּמָה אַחַר תְּרוּמָה, וְלֹא תְמוּרָה עוֹשֶׂה תְמוּרָה, וְלֹא הַנֹּלֵד עוֹשֶׂה תְמוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, הַנֹּלֵד עוֹשֶׂה תְמוּרָה. אָמְרוּ לוֹ, הַקֹּדֶשׁ עוֹשֶׂה תְמוּרָה, לֹא הַנֹּלֵד וְלֹא תְמוּרָה עוֹשִׂין תְמוּרָה:

פרק א - משנה ו

הַעוֹפוֹת וְהַמְּנֻחוֹת אֵינָן עוֹשִׂין תְמוּרָה, שֶׁלֹּא נֶאֱמַר אֶלָּא (ויקרא כז) בְּבִהְמָה. הַצְּבוֹר וְהַשְּׂתָפִים אֵינָן עוֹשִׂים תְמוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם), לֹא יָמִיר אֶתוֹ, יָחִיד עוֹשֶׂה תְמוּרָה, לֹא הַצְּבוֹר וְלֹא הַשְּׂתָפִים עוֹשִׂים תְמוּרָה. קִרְבָּנוֹת בְּדֶק הַבַּיִת {טו} אֵינָן עוֹשִׂין תְמוּרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהֵלֵא הַמַּעֲשֵׂר בְּכֹלל הָיָה, וְלָמָּה יָצָא, לְהַקִּישׁ אֵלָיו {ז}, מֵהַמַּעֲשֵׂר קִרְבֵּן יָחִיד, יָצָאוּ קִרְבָּנוֹת צְבוֹר. מֵהַמַּעֲשֵׂר קִרְבֵּן מִזְבֵּחַ, יָצָאוּ קִרְבָּנוֹת בְּדֶק הַבַּיִת:

פרק ב - משנה א

יש בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הצבור, ויש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד. שקרבנות היחיד עושים **א** תמורה, וקרבנות הצבור אינם עושים תמורה. קרבנות היחיד נוהגין בזכרים ובנקבות, וקרבנות צבור אינן נוהגין אלא בזכרים. קרבנות היחיד חגיגין באחרייתן ובאחריית נספיהם **ד**, וקרבנות הצבור אין חגיגין לא באחרייתן **ה** ולא באחריית נספיהן, אבל חגיגין באחריית נספיהן משקרב הזבח. יש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד. שקרבנות הצבור דוחין את השבת ואת הטמאה, וקרבנות היחיד אינן דוחים לא את השבת ולא את הטמאה. אמר רבי מאיר, והלא חבתי כהן גדול ופר יום הכפורים **ו**, קרבן יחיד ודוחין את השבת ואת הטמאה. אלא שזמנן קבוע:

פרק ב - משנה ב

חטאת היחיד שפפרו בעליו, מתות. ושל צבור, אינן מתות. רבי יהודה אומר, ימותו. אמר רבי שמעון, מה מצינו בולד חטאת ובתמורת חטאת ובחטאת שמתו בעליה, ביחיד דברים אמורים אבל לא בצבור, אף שפפרו הבעלים ושעברה שנתו, ביחיד דברים אמורים אבל לא בצבור:

פרק ב - משנה ג

חמר בקדשים מבתמורה ובתמורה מבקדשים. שהקדשים עושים תמורה ואין תמורה עושה תמורה. הצבור והשתפין מקדישים, אבל לא ממירים. ומקדישים אברים ועפרים, אבל לא ממירים. חמר בתמורה, שהקדשה חלה על בעלת מום קבוע, ואינה יוצאה לחלין להגזז ולהעבד. רבי יוסי בר רבי יהודה אומר, עשה שוגג כמזיד בתמורה, ולא עשה שוגג כמזיד

במקדשים. רבי אלעזר אומר, הכלאים, והטרפה, ויוצא דפן, טמטום,
ואנדרוגינוס, לא קדשים ולא מקדישים:

ג

פרק

א

משנה

-

ג

פרק

אלו קדשים שולדותיהן ותמורתיהן פיוצא בהן. ולד שלמים, ותמורתן
{א}, וולדן {ב}, וולד ולדן עד סוף העולם, הרי אלו כשלמים, וטעונים
סמיכה ונסכים ותנופה וחזה ושוק. רבי אליעזר אומר, ולד שלמים לא
יקרב שלמים. וחכמים אומרים, יקרב. אומר רבי שמעון, לא נחלקו על
ולד ולד שלמים ועל ולד ולד תמורה, שלא יקרב. ועל מה נחלקו, על הולד,
שרבי אליעזר אומר, לא יקרב, וחכמים אומרים, יקרב. העיד רבי יהושע
ורבי פפוס על ולד שלמים, שיקרב שלמים. אומר רבי פפוס, אני מעיד,
שהיתה לנו פרה זבחי שלמים, ואכלנוה בפסח, ואכלנו ולדה שלמים בחג:

ב

משנה

-

ג

פרק

ולד תודה ותמורתה, ולדן ולד ולדן עד סוף העולם, הרי אלו כתודה,
ובלבד שאינן טעונים לחם. תמורת עולה, וולד תמורה, ולדן ולד ולדן עד
סוף העולם, הרי אלו כעולה {ז}, וטעונים הפשט ונתוח וכליל לאשים:

ג

משנה

-

ג

פרק

הַמְפָּרִישׁ נִקְבָּה לְעוֹלָה וְיִלְדָה זָכָר, יִרְעָה עַד שִׁסְתַּאב וַיִּמָּכֶר וַיָּבִיא בְדָמָיו עוֹלָה. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, הוּא עֲצָמוֹ יִקְרַב עוֹלָה. הַמְפָּרִישׁ נִקְבָּה לְאִשָּׁם, תִּרְעָה [ח] עַד שִׁסְתַּאב, וְתִמָּכֶר, וַיָּבִיא בְדָמֶיהָ אִשָּׁם. אִם קָרַב אֲשָׁמוֹ, יִפְלוּ דָמֶיהָ לְנִדְבָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, תִּמָּכֶר שְׁלֹא בְמוֹם. תִּמְוֹרֵת אִשָּׁם, וְלֹד תִּמְוֹרֵתָהּ וְיִלְדוּ וְיִלְדוּ עַד סוֹף הָעוֹלָם, יִרְעוּ עַד שִׁסְתַּאבוּ, וַיִּמָּכְרוּ, וַיִּפְלוּ דָמֶיהֶן לְנִדְבָה. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, יָמוּתוּ. וְרַבִּי אֶלְעֶזֶר אוֹמֵר, יָבִיא בְדָמֶיהֶן עוֹלוֹת [י]. אִשָּׁם שְׁמִתוֹ בְּעָלָיו [יב], וְשִׁכְפְּרוּ בְּעָלָיו, יִרְעָה עַד שִׁסְתַּאב, וַיִּמָּכֶר, וַיִּפְלוּ דָמָיו לְנִדְבָה. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, יָמוּתוּ. וְרַבִּי אֶלְעֶזֶר אוֹמֵר, יָבִיא בְדָמֶיהֶן עוֹלוֹת:

פרק ג - משנה ד

וְהֵלֵא אִף הַנִּדְבָה עוֹלָה הִיא. מֵה בֵּין דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעֶזֶר לְדְבָרֵי חֲכָמִים. אֵלֵא, בְּזִמְנָן שְׁהִיא בָּאָה חוּבָה, הוּא סוּמְדָ עָלֶיהָ וַיִּמָּבִיא עָלֶיהָ נִסְכִּין, וַיִּנְסְכֶיהָ מִשְׁלוֹ. וְאִם הִזָּה כְּהֵן, עֲבוּדְתָהּ וְעוֹרָה שְׁלוֹ. וַיִּבְזְמֵן שְׁהִיא בָּאָה נִדְבָה, אֵינּוּ סוּמְדָ עָלֶיהָ וְאֵינּוּ מָבִיא עָלֶיהָ נִסְכִּין, וַיִּנְסְכֶיהָ מִשְׁלַ צְבוּר. אִף עַל פִּי שְׁהוּא כְּהֵן, עֲבוּדְתָהּ וְעוֹרָה שְׁלֵ אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר:

פרק ג - משנה ה

תִּמְוֹרֵת הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר, וְיִלְדוּ [יז], וְיִלְדוּ עַד סוֹף הָעוֹלָם, הָרִי אֵלוֹ בְּכוֹר וַיִּמְעֵשֶׂר, וַיֵּאָכְלוּ בְמוֹמָם לְבַעֲלִים. מֵה בֵּין הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר לְבֵין כָּל הַקְּדָשִׁים [יח]. שְׁכָל הַקְּדָשִׁים נִמְכָּרִים בְּאִטְלִים וְנִשְׁחָטִין בְּאִטְלִים וְנִשְׁקָלִין בְּלִטְרָא, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר. וַיֵּשׁ לָהֶן פְּדִיּוֹן, וְלִתְמוֹרוֹתֵיהֶן פְּדִיּוֹן, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר [יט]. וַיָּבִאים מִחוּצָה לְאֶרֶץ, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר. אִם בָּאוּ תְּמִימִים, יִקְרְבוּ [כ]. וְאִם בְּעָלִי מוּמִין, יֵאָכְלוּ בְמוֹמָן לְבַעֲלִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵה הִטַּעַם. שֶׁהַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר יֵשׁ לָהֶן פְּרִנְסָה בְּמִקוּמוֹן, וְשֵׁאֵר כָּל הַקְּדָשִׁים אִף עַל פִּי שֶׁנִּלְדוּ לָהֶם מוֹם, הָרִי אֵלוֹ בְּקִדְשָׁתוֹן:

פרק ד - משנה א

ולד [א] חטאת, ויתמורת חטאת, וחטאת שמתו בעליה, ימותו [ב]. שעברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מוס, אם משכפרו הבעלים, תמות, ואינה עושה תמורה, לא נהנין, ולא מועליו. אם עד שלא כפרו הבעלים, תרעה עד שתסתאב, ותמכר, ויביא בדמיה אחרת, ועושה תמורה, ומועליו בה:

פרק ד - משנה ב

המפריש חטאתו ואבדה, והקריב אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, תמות. המפריש מעות לחטאת ואבדו, והקריב חטאת תחתיה, ואחר כך נמצאו המעות, ילכו לים המלח:

פרק ד - משנה ג

המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש מעות אחרים תחתיה, לא הספיק לקח בהן חטאת עד שנמצאו המעות הראשונות, יביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש מעות לחטאתו ואבדו, והפריש חטאת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאו המעות, והרי חטאת בעלת מוס, תמכר, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה, והפריש מעות תחתיה, לא הספיק לקח בהן חטאת עד שנמצאת חטאתו, והרי היא בעלת מוס, תמכר ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה, והפריש מעות תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה, והרי שתיהן בעלות מוס, ימכרו, ויביא מאלו ומאלו חטאת, והשאר יפלו לנדבה. המפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה, והרי שתיהן תמימות, אחת מהן תקרב חטאת

וְהַשְׁנִיָּה תַּמּוּת, דְּבָרֵי רַבִּי. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵין חֲטָאת מִתָּה אֶלָּא
שְׁנַמְצָאת מֵאַחַר שְׁכַפְרוּ הַבְּעָלִים, וְאֵין הַמַּעוֹת הוֹלְכוֹת לָים הַמְּלַח אֶלָּא
שְׁנַמְצָאוּ מֵאַחַר שְׁכַפְרוּ הַבְּעָלִים:

פרק ד - משנה ד

הַמְּפָרִישׁ חֲטָאתוֹ, וְהָרִי הִיא בְּעֶלְת מוּם, מוֹכְרָה וְיָבִיא בְּדַמְיָה אַחֲרֶת. רַבִּי
אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם קָרְבָּה הַשְׁנִיָּה עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחַטָּה הָרִאשׁוֹנָה,
תַּמּוּת, שְׁכַבְר שְׁכַבְרוּ הַבְּעָלִים:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כִּיצַד מְעָרִימִים **א** עַל הַבְּכוֹר. מִבְּפֶרֶת **ב** שֶׁהִיְתָה מְעַפְרֶת, אוֹמֵר, מֶה
שְׁבַמְעִיָּה שֶׁל זוֹ, אִם זָכָר, עוֹלָה **ג**, יִלְדָה זָכָר, יִקְרַב עוֹלָה. וְאִם נִקְבָּה,
זָבְחֵי שְׁלָמִים, יִלְדָה נִקְבָּה, תִּקְרַב שְׁלָמִים. אִם זָכָר עוֹלָה **ה**, אִם נִקְבָּה
זָבְחֵי שְׁלָמִים, יִלְדָה זָכָר וְנִקְבָּה, הַזָּכָר יִקְרַב עוֹלָה, וְהַנִּקְבָּה תִּקְרַב שְׁלָמִים:

פרק ה - משנה ב

יִלְדָה שְׁנֵי זָכָרִים, אֶחָד מֵהֶן יִקְרַב עוֹלָה, וְהַשֵּׁנִי יִמְכַר לְחֵיבֵי עוֹלָה, וְדָמָיו
חֲלוּן. יִלְדָה שְׁתֵּי נִקְבוֹת, אֶחָת מֵהֶן תִּקְרַב שְׁלָמִים, וְהַשְׁנִיָּה תִּמְכַר לְחֵיבֵי
שְׁלָמִים, וְדָמָיָה חֲלוּן. יִלְדָה טְמֵטוּם וְאַנְדְרוּגִינוּס **ז**, רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן

גמליאל, אומר, אין קדשה חלה עליהו: [ח]:

פרק ה - משנה ג

האומר, ולדה של זו עולה והיא שלמים, דבריו קימים. היא שלמים וולדה עולה, הרי זו ולד שלמים, דברי רבי מאיר. אומר רבי יוסי, אם לכו נתפנו מתחלה, הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת, דבריו קימים. ואם משאמר הרי זו שלמים, נמלך [יב] ואמר ולדה עולה, הרי זו ולד שלמים:

פרק ה - משנה ד

הרי זו תמורת עולה ותמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה, דברי רבי מאיר. אומר רבי יוסי, אם לכו נתפנו מתחלה, הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת, דבריו קימין. ואם משאמר תמורת עולה, נמלך ואמר, תמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה:

פרק ה - משנה ה

הרי זו תחת זו, תמורת זו, חלופת זו, הרי זו תמורה. זו מחלקת על זו, אינו תמורה. ואם היה הקדש בעל מום, יוצא לחלין וצריך לעשות דמים:

פרק ה - משנה ו

הרי זו תחת חטאת, ותחת עולה, לא אומר כלום. תחת חטאת זו, ותחת עולה זו [טו], תחת חטאת ותחת עולה שיש לי בתוך הבית, היה לו, דבריו

קִיָּמִין. אִם אָמַר עַל בְּהֵמָה טְמֵאָה, וְעַל בְּעֵלְת מוּם, הָרִי אֱלוֹ עוֹלָה, לֹא אָמַר כְּלוּם. הָרִי אֱלוֹ לְעוֹלָה, יִמְכְּרוּ וַיָּבִיאוּ בְדַמֵּיהֶם עוֹלָה:

ו

פרק

א

משנה

-

ו

פרק

כָּל הָאֲסוּרִין עַל גְּבֵי הַמְזִבֵּחַ, אוֹסְרִים כָּל שֶׁהוּן. הַרֹבֵעַ, וְהַנֶּרְבַּע, וְהַמְקָצָה, וְהַנֶּעְבֵּד, וְאֶתְנֶן, וּמַחִיר, וְהַכְּלָאִים, וְהַטְרָפָה, וַיּוֹצֵא דָּפֶן [ג]. אֵיזָה הוּא מְקָצָה. הַמְקָצָה לְעִבּוּדָה זָרָה. הוּא אָסוּר, וּמָה שֶׁעָלִיו מִתֵּר. אֵיזָהוּ נֶעְבֵּד. כָּל שֶׁעוֹבְדִין אוֹתוֹ. הוּא וּמָה שֶׁעָלִיו אָסוּר. זֶה וְזֶה מִתֵּרִין בְּאֲכִילָה:

ב

משנה

-

ו

פרק

אֵיזָהוּ אֶתְנֶן. הַאֲוִמֵר לְזוֹנָה, הֵא לֵיד טָלָה זֶה בְּשִׁכְרָד, אֶפְלוּ מֵאָה, כְּלוֹן אֲסוּרִין. וְכֹן [ה] הַאֲוִמֵר לְחִבְרוֹ, הֵא לָד טָלָה זֶה וְתִלִּין שִׁפְחָתָד אֶצֶל עֲבָדֵי, רַבִּי אוֹמֵר, אֵינּוּ אֶתְנֶן. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֶתְנֶן:

ג

משנה

-

ו

פרק

אֵיזָה הוּא מַחִיר כְּלָב. הַאֲוִמֵר לְחִבְרוֹ, הֵא לָד טָלָה זֶה תַּחַת כְּלָב זֶה. וְכֹן שְׁנֵי שִׁתְּפִין שִׁחְלָקוּ, אֶחָד נָטַל עֶשְׂרָה, וְאֶחָד נָטַל תְּשַׁעָה וְכָלָב, שִׁכְנָגַד הַכְּלָב, אֲסוּרִים, שְׁעַם הַכְּלָב, מִתֵּרִים. אֶתְנֶן כְּלָב [ח] וּמַחִיר זוֹנָה, הָרִי אֱלוֹ מִתֵּרִים, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כג), שְׁנַיִם, וְלֹא אֶרְבָּעָה. וְלְדוֹתֵיהֶן [ט] מִתֵּרִים,

שְׁנֵאמַר (שם) הוּ, וְלֹא וְלִדְוֹתֵיהֶן:

פרק ו - משנה ד

נָתַן לָהּ כְּסָפִים, הָרִי אֱלוּ מִתְרִין. יֵינֹת, שְׁמָנִים, וְסִלְתוֹת, וְכָל דְּבַר שְׁפִיּוּצָא בּוֹ קָרַב עַל גְּבֵי מְזֻבָּח, אָסוּר. נָתַן לָהּ מִקְדָּשִׁין, הָרִי אֱלוּ מִתְרִין. עוֹפוֹת, הָרִי אֱלוּ אָסוּרִין. שְׁהִיָּה בְּדִין, מָה אִם הַמְּקֻדָּשִׁין, שְׁהֵמוּם פּוֹסֵל בָּהֶם, אִין אֶתְנָן וּמְחִיר חָל עֲלֵיהֶם, עוֹפוֹת, שְׁאִין הֵמוּם פּוֹסֵל בָּהֶן, אִינוּ בְּדִין שְׁלֹא יִהְיֶה אֶתְנָן וּמְחִיר חָל עֲלֵיהֶן. תִּלְמוּד לּוֹמַר (שם), לְכָל נֶדֶר, לְהִבִּיא אֶת הָעוֹף:

פרק ו - משנה ה

כָּל הָאָסוּרִים עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, וְלִדְוֹתֵיהֶן מִתְרִים **[יב]**. וְלֹד טְרֵפָה, רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, לֹא יִקְרַב עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יִקְרַב. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנִטִּיגְנוֹס אוֹמֵר, כְּשֶׁרָה שְׁיִנְקָה מִן הַטְּרֵפָה, פְּסוּלָה יַעַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח. כָּל הַקְּדָשִׁים שְׁנַעְשׂוּ טְרֵפָה, אִין פּוֹדִים אוֹתָם, שְׁאִין פּוֹדִים אֶת הַקְּדָשִׁים לְהֶאֱכִילוּ לְכָלֵבִים:

פרק ז

פרק ז - משנה א

יֵשׁ בְּקֻדָּשֵׁי מְזֻבָּח מִה שְׁאִין בְּקֻדָּשֵׁי בְּדֵק הַבַּיִת. וְיֵשׁ בְּקֻדָּשֵׁי בְּדֵק הַבַּיִת מִה שְׁאִין בְּקֻדָּשֵׁי מְזֻבָּח. שְׁקֻדָּשֵׁי מְזֻבָּח עוֹשִׂים תְּמוּרָה, וְחִיבִין עֲלֵיהֶם מְשׁוּם

פגול, נותר, וטמא, ולדו וחלבון אסור לאחר פדיונם, והשוחטם בחוץ חייב, ואין נותרנו מהם לאמנים בשכרו, מה שאין כן בקדשי בדק הבית:

פרק ז - משנה ב

יש בקדשי בדק הבית מה שאין בקדשי מזבח, שסתם הקדשות לבדק הבית. הקדש בדק הבית חל על הכל, ומועלין בגדוליהו, ואין בהם הנאה לכהנים:

פרק ז - משנה ג

אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית, אין משניו [ו] אותו מקדשה לקדשה, ומקדישין אותו הקדש עלוי, ומחרימין אותו. ואם מתו, יקברו. רבי שמעון אומר, קדשי בדק הבית, אם מתו, יפדו:

פרק ז - משנה ד

ואלו הן הנקברים. קדשים שהפילו, יקברו [יא]. הפילה שלגא, תקבר. שור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצרע, ושער נזיר, ופטר חמור [יב], ובשר בחלב, וחליו שנשחטו בעזרה. רבי שמעון אומר, חליו שנשחטו בעזרה, ישרפו, וכן חיה שנשחטה בעזרה:

פרק ז - משנה ה

ואלו הן הנשרפים. חמץ בפסח, ישרף. ותרומה טמאה, והערלה, וכלאי

הַכָּרִים, אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְשָׂרֵף, יִשְׂרָף. וְאֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְקַבֵּר, יִקְבֵּר. וּמִדְּלִיקוֹ בְּפֶת
וּבְשִׁמּוֹן שֶׁל תְּרוּמָה:

פרק ז - משנה ו

כָּל הַקִּדְּשִׁים שֶׁנִּשְׁחָטוּ חוּץ לְזִמְנוֹ וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ, הָרִי אֵלּוּ יִשְׂרָפוּ. אֲשֶׁם
תְּלוּי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִקְבֵּר [ז]. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סִפְק,
תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יִטִּילָנָה לְאֵמָה. כָּל הַנִּשְׂרָפִין לֹא יִקְבְּרוּ, וְכָל
הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשָׂרֵף
אֶת הַנִּקְבָּרִים, רְשָׁאֵי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינּוּ [כא] מִתֵּר לְשָׁנוֹת: